

טליה ישראלי / דור שלוש

אוצרת: ים המאירי

12.4.2014 - 13.3.2014

טליה ישראלי משוטטת בדרום תל אביב 2014, בין תופעות התלישות, ההזנחה, ההטלאה, העוונות, הבדידות, הניכור, שפוגשים חזיתית באחוריה של העיר. היא לא מתנגדת לתופעות הללו אלא מאמצת אותן אל חיקה, פולטת אותן חזרה אל הבד כמעט בזמן אמת בכדי לשמר את המיידיות. היא עובדת כאמנית, כפועלת מוכרת-זרה, מלאת אימה, התפעלות ויאווש.

בדרך אל הסטודיו, כשאני עוברת דרך התחנה המרכזית - אני מתבוננת בטריטוריה הזאת ורואה המון עניין אנושי/ ציורי - חומר גלם. הגישה הציורית שלי היא נטורליסטית, אבל המציאות מעניינת רק כשהיא גובלת בבדיוני. בכל זאת, אני מרגישה שאני מתעדת, לכן, צריך לצייר מהר. אנרגיה שדומה לזו שבנו ובונים איתה את תל אביב, טלאי על טלאי.

היא מכתת את רגליה, בדרך חשכה, באור הדלוח המועט שנשפך אל הרחובות הדרומיים של תל אביב, החושך והלכוך נמסכים זה בזה. המדרכות מקולקות, צרות. היא נושאת את מבטה כשמכונית של בני נוער צעקניים חולפת על פניה ומעניקה לה צפירה ממושכת.

קשה להישאר לא מעורב. זהו רגע שבו הדברים מתערבבים, מספרה דהויה ובטיק נקניקים. אני רוצה להראות רגע שבו הדברים משתנים ומקפלים בתוכם התחלפות ערכית. מקום שבו התפיסה של "פיתוי" ויפוי שיווקי היא לא המניע לכל. אני נכנעת לתנועה של ההתחלפות, לתנועת הגירה שפני השטח האלה מקבצים לתוכם. אני פורטת את הניכור לתוך הציור.

ישראלי כורעת מעל המדרכה, בינות כתובות הניאוונים של החנויות המהבהבות בצהוב ובסגול זרחני, ואוספת ובוטעת את הפערים והתפרים הוויזואליים, התרבותיים, הגסים, של זהות מתפרקת ברחובות, מנסה לאחוז אותה מכל קצותיה.

רחוב העלייה, זאת לא אקזוטיקה, יש פה משהו חי, אבל הוא קצה, שוליים של עיר. הקרבה לרוטשילד, והניגודים בין שני הציורים, יוצרים הבדל מהותי בין טריטוריות שמפרידים בניהן רק כמה מטרים. אני לא מבודדת את הפן החברתי. בדרום יש עדיין מרחב פרוץ, אורגני ונון קונפורמיסטי שמעבר לחשיפת היררכיה פוליטית, מאפשר לתודעה רפלקציה לא צפויה ולא מוכתבת. כמן-כן, התלישות החברתית מתחברת באופן אקראי לכדי מציאות, ששולטים בה חוסר ארגון, וחוסר מחשבה וכך הם פני הדברים. פני העיר ומרכיביה מונחים באופן הכי כאוטי ומייצרים פסיפס של מציאות אחת, שבסופה אני נמצאת, אני נמצאת בסוף המחשבה.

הסדקים של הקירות, של הרחובות, ושל המציאות, גדולים, והיא מציירת את מה שיזולג' מהם, מבין ציורי הקיר. היא עושה זאת בעיניים פקוחות לרווחה, בדחיפות גדולה, כשהאסתטיקה היא נגזרת של מוסריות.

יש משהו שצריך להגיב עליו ומהר, נגעת, ואתה לא יכול לחזור. חלקים רבים יחסית של הבד נשארים חשופים. אני כמעט לא חוזרת לאותו מקום פעמיים. משהו בברוטליות ובמיידיות הרגיש לי נכון. הציור שלי מנסה להכיל בדימויים מתח מוסווה, התרחשות מתחת לפני השטח, אי שקט, אלימות. בסדרת הציורים הנוכחית, האגרסיה הפכה להיות חלק מהאפליקציה הציורית עצמה. השאלה היא האם הדימויים צריכים לשקף את המציאות בווליום גבוה, או דווקא לאפשר הפוגה דרך האמנות. התשובה היא מורכבת ומשתנה, והציור רוצה לתקשר בדיק את זה.

נעה חליפות בין המעורבות שלה לבין הצורך בייצוג, ישראלי רואה עצמה כמי שמתעדת בליל ייצוגים שייצרו את עצמם בזמן אמת. היא מנסה לשמר את האנרגיה של רחובות העיר. כשהסטודיו שלה נטוע שם, ומגוריה מחוץ לעיר, היא נעה כסהרורית בנוירוטיות בין שני הקצוות. כל ציור מוסיף אספקט נוסף של המרחב הכלכלי והחברתי, ממנו הוא יונק את השראתו. הציור הופך עבורה למעין מעבדה לייצור דימויים, מעבדה שתוצאות ניסוייה קורמות עור וגידים על הבד.

אתה חשוף ומקולף, חשוף לגרוטסקה, אתה מתהלך מחוייט בין ערמות אשפה. משהו בגודל של הציורים מאפשר התנפלות והנכחה של הגוף. מצד שני זה המון שטח למלא בכדי לקרוא לזה התנפלות. גם בצפון תל אביב למשל יש תחושה של פסיכזה 'על סף התמוטטות עצבים', אך המבט מוסט למקומות אחרים ואיתו משתנה גם הטיפול הציורי. הרחובות של דרום תל אביב מקבצים אנשים ברמות שונות של תלישות, גם אני ביניהם. יש רמות וכיוונים שונים של שאיפות להיות חלק ממהו גדול יותר, אבל המצב הרגעי והחוסר ודאות דוחף לסוג של ברוטליות הישרדותית, לסיטואציה מאוד מחוספסת. הפעולה הציורית מנסה לשקף את זה אבל גם לשקם ולאחות. אחר כך, בגלריה זה כבר יותר מרוחק, רגש הדחיפות קהה וגם התלישות...

בחלון הראווה, שאותו אני מציירת, יש המון אופציות ויזואליות, של וויברציות וטקסטורות. דימוי נבחר להפוך לציור כשהוא מקפל בתוכו דבר והיפוכו - קונפליקט. אותו היגיון מושט על חלון הראווה ועל הדימוי: רגע אחד בזמן זו חנות, רכוש ומקום וברגע הבא זו גם ערמת פסולת שהציוויליזציה פלטה מתוכה. אולי הציור כמעשה תרבותי, יכול לסטות מהרצף הזה ושיהיה לו אופק אחר.

מסומאת מאותן כתובות בניאונים, מהשמש הקופחת ומהלילה המטריד, רווי פוטנציאל האלימות, טליה ישראלי מגדירה דרך הנוף גם את הדור, דור היברידי, מודע, מבולבל, כביכול בעל אפשרויות אבל חנוק, דור שציר ההתייחסות שלו נע תדיר ביחס לרגע מכונן - קטסטרופה מוחשית שהייתה.

אני דור שלוש, חוזרת על פעולת ההטלאה, נמסה בכור ההיתוך. "דור שלוש" הם האנשים שמנהלים את המדינה כרגע, הוא אנחנו והוא בצלמינו. מניין הדורות מסמן את המרחק שלך מהשואה. רוב ההחלטות ואופני הפעולה הן, למעשה, נגזרת של המרחק הזה. גם הילידים וגם המהגרים מתמקמים ביחס לרגע המכונן של הקטסטרופה. לתוך הספירה וההתמקמות הדורית השתרבב והתערבב הזירגון של קידמה טכנולוגית כסממן ל'התקדמות בחיים', כדבר שיש לשאוף אליו. "דור שלוש" הוא ההווה (עם עיניים בגב וקדימה) כמטמורפוזת אנטי-סטטית, שכמו הציור דורס ובונה, ממוטט ומקים, מוחק ומשכתב, מפתה ומסרטן. מקום של שיבוש בין עברית-לבין אוניברסאליות, מגומגם ואסרטיבי, בליל של שמות ושל דימויים, בני כלאיים מקרטעים של הווה ושל שפה.

ים המאירי-מרץ 2014

טליה ישראלי, ילידת 1976, ישראל. עובדת ומתגוררת בתל אביב. בוגרת "בצלאל" בהצטיינות, לימודי תואר שני ב-Goldsmiths College, לונדון, אנגליה. ישראלי הציגה בתערוכות יחיד בארץ (ביניהן *בין-פאואר* בגלריה "אלון שגב", *עיר אחרונה* בגלריה "טבי") ובחו"ל. בחורף האחרון הציגה תערוכת יחיד ראשונה בפריז והתקבלה לקרן "טיילור" הצרפתית. כמו-כן השתתפה בתערוכות קבוצתיות רבות בארץ ובעולם (לונדון, מוסקבה ומילאנו). עבודותיה הוצגו בירידי אמנות מקומיים (צבע טרי) ובינלאומיים (Art Forum) ונמצאות באוספים רבים, ציבוריים ופרטיים בארץ ובחו"ל, ביניהם: IDB, מנדל, רפפורט. מלמדת ב"בצלאל".